KU

Przyimek KU – rzadko dziś używany, silnie nacechowany stylistycznie, książkowy i podniosły – łączy się z rzeczownikiem w celowniku. Może wyrażać reakcję na coś albo wskazywać na cel czynności czy stanu (ku zadowoleniu wszystkich zebranych…, ku pokrzepieniu serc). Może także informować o bliskości danego miejsca, obiektu, wydarzenia czy osoby w przestrzeni, a także w czasie. Poprawne, choć już odczuwane jako przestarzałe, są np. wypowiedzenia: Dróżka wiła się malowniczo ku jezioru. Ku południu wyjrzało słońce (przykłady z NSPP).
W połączeniu z przyimkiem KU nazwy miejscowości zakończone na -ów i niektóre zakończone na -ew mogą przybierać wyjątkowe zakończenie -u (obok systemowego -owi), np. Jechać ku Krakowowi albo: jechać ku Krakowu, jechać ku Tarnowowi / ku Tarnowu, jechać ku Tczewowi / ku Tczewu, jechać ku Parczewowi / ku Parczewu.